

Vladimír Páral: *Radost až do rána*

...

"dělám totéž, co ony, co celý velkodům, sídliště, město a země a i tptěž mám, svou práci, muže, partu, přátele, náhle zbavena hlodavých a demobilizujících pochybností o sobě i vesmíru, vstupuji do onoho podstatného, co tady všichni spolu mají a což je hluboké, zcela elementární a věčné – to není žádný beznadějně stereotypní kolotoč, nýbrž život sám se svým střídáním ročních dob i počasí a proto navždy nový, neopakovatelný, jedinečný a z toho RADOST – lze být se všemi v ní UVNITŘ anebo pak už jen MIMO a jásavě cítím své UVNITŘ, když večer v protějších věžácích zhasíná jedno okno po druhém, deset tisíc žen uléhá vedle svých deseti tisíc mužů, naše hlasy slábnou v šepot a pak už jen dvojí dech v každé buňce ve společném rytmu jediného spánku domu, města a země a v něm milování až k rannímu křiku dětí."

(...)

"Most vypadá jako půlka štíhlé ryby položené v trávě, její páteří je luxusní široká hlavní třída Budovatelů vroubená záhony růží a obrovskými chodníky (jaké v Praze nejsou a nikdy nebudou), za nimi eskadry bílých věžáků (...)"